

téže novely. Tento právní stav byl změněn předpisem čl. II čís. 1 zák. čís. 130/30 sb. z. a n., v němž bylo obecně stanoveno, že vyřizovati věci exekuční náleží u sborových soudů I. stolice členu sborového soudu jako samosoudci. Zákon nečiní rozdíl mezi exekučními věcmi podle tuzemských nebo cizozemských exekučních titulů, nýbrž o vyřizování exekučních věcí vůbec. Přísluší proto rozhodování o návrzích na povolení exekuce podle cizozemských exekučních titulů, které patří rovněž k vyřizování věcí exekučních, samosoudcům krajských soudů (srov. posudek nejvyššího soudu ze dne 30. května 1932 Pres 705/32 uveřejněný ve Věstníku min. spravedlnosti z roku 1932, str. 117).

Čís. 14460.

Byl-li kdo družstvem (zák. čís. 70/73 ř. z.) pověřen vedením správy neb určité její části, neplatí pro jeho zastupitelské oprávnění předpisy stanov, nýbrž řídí se rozsah jeho plné moci ustanovením § 26 zák. čís. 70/73 ř. z.

V poměru k třetím osobám není směrodatným rozsah příkazu, nýbrž rozsah plné moci, jak sejevila na venek.

(Rozh. ze dne 19. června 1935, Rv I 1402/33.)

Podle tvrzení žaloby příslušela žalující firmě proti Emilu P-ovi pohledávka 60.000 Kč. Úmluvou ze dne 2. září 1931 prohlásilo žalované družstvo žalobkyni jednatelem Jindřichem V-em, že převzalo pro Emila P-e provedení hypotekární transakce, že z povolené hypotekární zápůjčky budou kryty všechny investiční účty žalobkyně. Nezávisle od provedení hypotéky převzalo družstvo to dále záruku, že Emil P. zaplatí částku 30.000 Kč do 2. prosince 1931. Žalované družstvo potvrdilo toto převzetí záruky dopisem ze dne 2. září 1931. Dne 7. února 1932 došlo k úmluvě, podle níž zůstalo v platnosti ručení žalovaným družstvem převzaté, kdežto Emil P. měl zaplatiti svůj dluh u žalobkyně v měsíčních splátkách. Žalobkyně mohla žádati zaplacení na družstvu teprve tenkrát, jestliže P. těchto splátek nedodrží, nebo kdyby žalobkyně neobdržela úplné zaplacení při dražbě nemovitosti. Emil P. nezaplatil žádné splátky a žalobkyně vyšla na prázdno i při dražbě nemovitosti. Žalované družstvo namítlo proti žalobě, že prohlášení, jímž převzata záruka, je nezavazuje, poněvadž nebylo podepsáno dvěma členy představenstva, jak to předepisují stanovy, nýbrž jen jednatelem Jindřichem V-em, který k převzetí záruky nebyl zmocněn. N í ž š í s o u d y žalobě nevyhověly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Pokud se týče otázky, mohl-li Jindřich V. zavazovati žalované družstvo, nestačí poukaz na ustanovení §§ 5 a 6 stanov, jimiž je upravena jen otázka zastupování družstva na venek jeho representanty. Byl-li V.

ve smyslu § 9 stanov pověřen vedením správy neb určité její části, neplatí pro jeho zastupitelské oprávnění předpisy §§ 5 a 6 stanov (rozh. č. 3413 sb. n. s.), nýbrž řídí se rozsah jeho plné moci ustanovením § 26 zák. č. 70/73 ř. z., že totiž v pochybnostech vztahuje se na všechny právní úkony, jež obyčejně přináší s sebou jednání toho druhu. Platí tu tytéž zásady, jež obecně uznány jsou pro posouzení objemu plné moci obchodních zmocněnců dle čl. 47 obch. z., že totiž v poměru k třetím osobám není směrodatným rozkaz příkazu, nýbrž rozsah plné moci, jak sejevila na venek (rozh. čís. 8001 sb. n. s.). Jindřich V. byl žalovaným družstvem pověřen vedením celého podniku, žalované družstvo ho samo v žalobní odpovědi označilo jako zmocněného vedoucího jednatele, trpělo, že V. sám podpisoval veškerou korespondenci s označením »Geschäftsleiter«, docela k tomu používal razítka, a družstvo v dopisu z 5. prosince 1931 právnímu zástupci žalobkyninu jen sděluje, že dopis z 2. září 1931 nebyl firemně podepsán a že proto není pro družstvo závazný, nevytýká však, že V. nebyl k tokovému ujednání jako úředník družstva zmocněn. Bylo-li účelem žalovaného družstva dle § 1 stanov mezi jiným také přejímání rukojemství, patřilo také převzetí závazku dle dopisu z 2. září 1931, ať již šlo o závazek dle § 880 a) obč. zák. či o pravé rukojemství, k normálním právním úkonům vedoucího úředníka, a sluší ho pokládati za zmocněna k tomu, aby takové smlouvy jménem družstva samostatně uzavíral. Žalobkyni nelze vytýkati zanedbání náležitě opatrnosti před ujednáním dohody s V., neboť ani z družstevního rejstříku ani ze stanov nemohla seznati, zda V. byl zmocněncem družstva a jaký objem měla jeho plná moc. Nemohla to ani seznati z dopisu družstva na právního zástupce žalobkynina ze dne 5. prosince 1931, neboť upozornění, že k závaznosti smluv dle stanov je zapotřebí podpisu dvou členů představenstva, nemělo právního významu pro posouzení plné moci zmocněnce družstva V. Totéž platí o ujednání ze 7. února 1932. Smlouva ta zněla tak, že dřívější ručení družstva nebylo zrušeno, nýbrž jen pozměněno tak, že ho bude lze použiti teprve tehdy, kdyby P. nově ujednaných splátek nedodržel nebo kdyby nastala dle znění nového dlužního úpisu splatnost celé jistiny. Dle toho převzalo družstvo svým zmocněným zástupcem rukojemství dle § 1346 obč. zák.

Čís. 14461.

Smlouva, podle které poskytuje hostinský byt a stravu třetí osobě, může býti neplatnou pro rozpor s dobrými mravy.

(Rozh. ze dne 19. června 1935, Rv I 1465/33.)

Žalobce — hostinský — poskytoval na příkaz žalovaného Zdence S., s nímž žalovaný udržoval cizoložné styky, byt a stravu. Žalobu o nájemné a náhradu za stravu první soud zamítl z toho důvodu, že smlouva, o níž se žaloba opírá, příčí se dobrým mravům, umožňujíc cizoložství žalovaného se Zdeňkou S., a je proto nicotná. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Smlouva, jak byla uzavřena, neodporuje dobrým mravům; neboť jejím obsahem je pouze poskytování stravy